Театр

Сезон 1965/1966.

СЕЗОН 1965-66

„Без Георги Караславов Маришка Тракия би продължила да стои безмълвна в нашата литература, така както стара Добруджа би останала бездушна степ без Йордан Йовков"

Веселин Йосифов

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ

Драматически театър „Никола Вапцаров"
Благоевград

ТАТУЛ

пиеса в четири действия
от ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ

сезон 1965-66

Вещият изобразител на българското село Георги Караславов е роден на 12 януари 1904 год. в с. Дебър, Пловдивски окръг. Детство, юношество и младост за Г. Караславов са низ от години, изпълнени с размисли и търсения, с трудности и огорчения. Четиридесет години ни делят от времето, когато на страниците на в. „Ведрина", редактиран от Антон Страшимиров, се появява ново литературно име. Разкази — импресии, посветени на тогавашното село, напоени с топъл лиризъм — ето характера на първите му белетристични творби. Още тогава писателят не търси красотата в спокойствието на селския труд, а в големите конфликти на времето. Георги Караславов е един от първите и най-значителни наши белетристи, които осъществяват на високо художествено равнище приемствеността между новата литература на социалистическия реализъм и литературата на старите майстори, познавачи на селския живот и мечтатели за утрешния по-добър ден. Караславов изобразява преди всичко новото в живота на българското село, видяно и пресъздадено от позициите на ясен комунистически мироглед. Той въвежда в българската литература нов герой — борeца-комунист.

С романите си „Татул" (1938), „Снаха" (1942), „Обикновени хора" (1952—1957), с повестите „Селкор" (1933) „Танго" (1948) и с многобройните си разкази Караславов спечели завинаги любовта и благодарността на българина.

Георги Караславов има и голям принос в създаването на нашата нова драматургия. Неговите пиеси „Татул", „Снаха", „Габерови" (1955), „Камък в блатото" (1959), „Глас народен" (1963), допълват на свой ред облика на един многообразен творец.

постановка
на главния режисьор
СИМЕОН ШИВАЧЕВ

Декоративно оформление Ж. ДИМИТРОВ

М. Попантонова

М. Никоевска

Б. Матанов

А. Тасева

А. Петкова

И. Бързев

А. Иванов

М. Златев

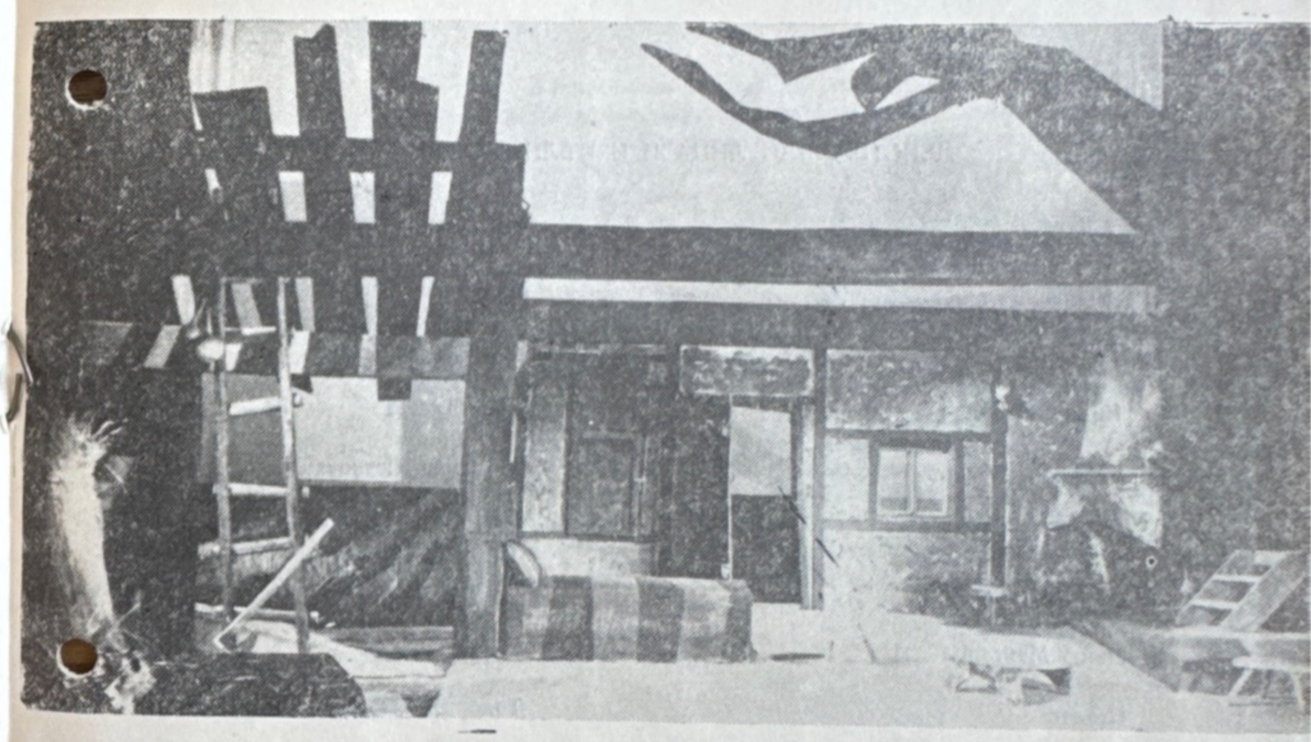

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ

Мариола	Милка Попантонова
Тошка	Мария Никоевска
Иван	Божидар Матанов
Кина	Анна Тасева
Гела Арнаутката	Ангелина Петкова
Илия Вълчев	Иван Бързев
Димо Стойков	Атанас Иванов
Диню Мангалов	Марин Златев
Петето	Тодор Живков

Пауза след всяко действие две минути

Историята на човечеството не познава други времена и епохи, в които повика за внедряване на висока нравственост в личния и обществения живот на човека да е достигал такъв размах и значение, както сега. На този повик на времето, творците-граждани от театъра отговарят с постановката си „Татул" от Георги Караславов.

Основна тема в спектакъла не е само земята, а и имота, собственическата страст, която става причина за конфликтите, които се разкриват пред зрителя.

30-те години. Уморени и недоволни хора, с притиснати от мъка сърца, набрали безброй мъки, погребали много надежди в жестоката борба за подсигуряване парче хляб за зимата. Тъжна картина на времето. Смисълът на живота на селянина-собственик е в земята, в имота, неговият стремеж е да трупа и да пази това, което е постигнал с големи страдания, мъки и непосилен труд, за да не остане семейството му без прехрана. Жестока капиталистическа действителност. Жертва на това ужасно време е Мариола Сайбийска — героиня на пиесата. За да спаси и предпази сина и внучето си от страданията на бедняка, през които тя е преминала, за да запази имота, в който всеки декар земя значи години борба и мъки, тя унищожава човек — снаха си Тошка. Собственическото чувство разрушава душата ѝ, тя става престъпник.

И днес, 21 години след социалистическата революция у нас, все още ръждата на частнособственическото съзнание не е изчезнала от душевността на нашия съвременник, все още тази ръжда определя личното и общественото поведение на мнозина от нашето време. Стремежът към лично благополучие означава скъсване с идеалите, загубване на чувството за дълг към обществото, измества красивите пориви на човешката душа. Тази ръжда забавя стремителния ход напред, откъсва човека на нашето време от големите задачи, които стоят пред него, издребнява душата му, трови хуманните човешки чувства, дели хората на свои и чужди.

Нашето желание е да очистим от душите на хората ръждата на частнособственичеството, да помогнем на стремежа на Партията и народа да се внедрява в цялостния ни живот комунистическа съзнателност, да помогнем за нравственото извисяване на нашия съвременник.

Л. Тодорова
драматург

Помощник режисьор — Моис Соломонов, художник изпълнител — Пею Пейков; зав. постановъчна част — Вл. Христов; зав. художествено осветление — Т. Поптодоров; театър-майстор — П. Димитров; следи текста — Афродита Динова; дърводелско ателие — Ст. Марчев и Е. Сандев; шивашко ателие — Вл. Кацарски и Д. Първанова; тапицер — Ст. Терзийски железарско ателие Ив. Сотиров; реквизитор — А. Митев; гардеробиер — Сн. Митева; техн. уредници: Д. Томов, Ж. Стрендев, Ж. Петров и С. Орков.